

Capitolul 13

În acest capitol apostolul vorbește mai întâi despre lipsa de valoare a celor mai strălucitoare daruri, cu excepția dragostei. El arată caracterul adevărat al acestei dragoste și existența ei veșnică, în opoziție cu restul darurilor, care toate vor avea un sfârșit. Dragostea este natura Dumnezeului neschimbător; ea este izvorul nesecat al tuturor acțiunilor Sale față de noi; și de aceea pentru El are valoare și este prețios numai ceea ce își are izvorul în această dragoste. Toate celelalte sunt nimic, oricât de mult ele ar atrage admirația omului. Chiar dacă aș vorbi toate limbile omenești, și chiar îngerești, chiar dacă așa avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, dacă aș avea toată credința încât să mut și munții, dacă mi-aș împărți toată averea și chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, da, dacă aș putea face toate acestea, și din cauza aceasta aș fi admirat de toți oamenii, fiind considerat ca privilegiat și lăudat ca fericit, totuși nu aș fi nimic și nu aș câștiga nimic prin acestea, dacă mi-ar lipsi dragostea, dacă ea nu ar fi izvorul și singurul motiv al tuturor acțiunilor mele (versetele 1-3). Adevăr serios și pătrunzător la inimă! Un adevăr care doboară tot egoismul și toată mândria deșartă a omului. Vai, cum unele gânduri și dorințe, dacă ar fi privite în lumina acestui adevăr, a singurului etalon al lui Dumnezeu, ar înceta și cum s-ar scufunda unele admirații! Omul caută cu plăcere marea omului; Dumnezeu însă caută dragostea, similitudinea naturii Sale. Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt; El este puterea ei. În ea noi posedăm natura dumnezeiască și am fost făcuți capabili să fim imitatori ai lui Dumnezeu. În totală opoziție cu dragostea omenească, ea își caută motivele acțiunilor ei nu în subiectele cu care ea se ocupă, ci îl găsește în sine însuși; ea iubește, pentru că este dragoste. Ea nu întreabă mai întâi de vrednicia subiectului, și ea nici nu caută recunoștință și contrarăspuns cu dragoste din partea acestuia. Nici o slăbiciune a celorlalți nu poate s-o slăbească, și nici o ură sau vreo jignire nu poate să-i înfunde izvorul. Ea este liberă de orice egoism al omului, liberă de orice simțământ al cărnii (al firii). Revelarea desăvârșită a acestei dragoste o găsim în persoana lui Hristos, atunci când El umbla pe pământ și Și-a dat viața la cruce pentru noi. Dacă îi urmărim pas cu pas cărarea aici jos pe pământ, avem împlinirea desăvârșită a ceea ce ni se spune în acest capitol despre dragoste. Și numai în părtășie cu Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu (Efeseni 5,2), suntem capabili să umblăm în dragoste și să glorificăm pe Dumnezeu.

Să privim cu toată atenția lista frumoasă a însușirilor diferite ale dragostei, pe care apostolul o prezintă aici privirii noastre în versetele 4-7. «*Dragostea este îndelung răbdătoare*». Ea suportă mult timp și este răbdătoare cu aceia care îi pricinuiesc necaz și pagubă. Ea nu se mânie repede și încearcă mai degrabă cu indulgență și îndurare să-l facă pe cel greșit să se întoarcă de la greșeala lui. «*Este plină de bunătate*». Ea se străduiește permanent să facă tuturor bine și să le arate bunătate și este foarte departe să răsplătească răul cu rău, ci să biruiască răul cu bine (Romani 12,17.21). «*Dragostea nu este invidioasă*», aceasta înseamnă că ea nu este pizmașă. În loc să privească cu gelozie și invidie prosperarea și privilegiile altora, dimpotrivă ea se bucură de acestea. «*Dragostea nu se laudă*». Ea este departe de orice lăudăroșenie și orice alergare după ovații străine și nu caută să se înalțe în defavoarea altora și să scoată în evidență calitățile ei. Dragostea «*nu se umflă de mândrie*». Ea nu este umplută cu înfumurare și vanitate, cu o părere înaltă despre sine însuși. «*Nu se poartă necuviincios*», nici prin cuvinte nepotrivite, și nici printr-o comportare indecentă. Orientată permanent spre binele și folosul altora, pe inima ei este ordinea, bună-cuviința și disciplinarea. «*Nu caută folosul său*». Egoismul omului gândește numai la sine însuși și trăiește numai pentru sine însuși; dragostea însă este preocupată cu alții și pentru alții și poartă grijă de binele lor. În loc să se aștepte la recunoștință și contra-dragoste, ea este chiar aptă să iubească cu atât mai mult cu cât

găsește mai puțin răspuns. (compară cu 2 Corinteni 12,15) «*Nu se aprinde de mânie.*» Ea iartă cu plăcere jignirile și nu poartă cătuși de puțin pică în inimă (versetele 4.5).

Din însușirile dragostei, enumerate până acum, *altruismul* este caracterul cel mai deosebit al ei; imboldul permanent al ei este prosperitatea altora. Însușirile care urmează arată mai mult bucuria ei pentru bine și comportarea față de rău. Ea nu se lasă călăuzită de înclinațiile adânc înrădăcinate ale naturii umane, care pricinuieste cu plăcere răul la alții, ci ea «*nu se gândește la rău*». Ea nu lasă niciodată loc unei bănuieli neîntemeiate, și nici nu rostește o sentință pe baza simplelor presupuneri înainte sau după experiențele triste și dezamăgirile, pe care le-a avut în relații cu alții, ci totdeauna așează înainte ce este cel mai bine. «*Nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr*» (versetul 6). Departe de a face ea însăși răul, ea nici nu se bucură când alții umblă în nelegiuire; ci în armonie cu adevărul ea se bucură permanent de sfințenie, sinceritate și onestitate. Chiar dacă ea nu vede binele, ea îl presupune; și dacă ea vede răul, ea îl suportă cu indulgență și răbdare. Atâta timp cât binele altora nu necesită descoperirea răului, ea nu-l descopere; da, dorința ei intimă este să poată îngropa pentru totdeauna răul. «*Suferă toate, crede toate, nădăjduiește toate, rabdă toate*» (versetul 7). Ea este fără suspiciune, interpretează totul ca fiind bine, speră totdeauna ce este cel mai bine și nu se lasă dusă în rătăcire prin jignirile care i se fac. Nu se gândește cătuși de puțin să se răzbune pentru nedreptatea care i se face sau pentru insultele care i se aduc. Facă Duhul Sfânt ca această dragoste să fie tot mai mult puternică și activă în noi, ca astfel însușirile ei să strălucească tot mai depline în toată umblarea noastră spre glorificarea lui Dumnezeu și spre folosul celor care sunt ai Săi!

Dragostea este deci veșnică, deoarece ea este natura lui Dumnezeu. «*Dragostea nu piere niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit*» (versetul 8). Comunicările lui Dumnezeu, precum și mijloacele prin care ni se fac aceste comunicări, cunoștința, vor avea sfârșit; dar dragostea rămâne. Aici jos noi cunoaștem adevărul numai parțial (versetul 9), cu toate că el a fost revelat pe deplin; noi nu suntem în stare să ni-l imaginăm în totalitatea lui, ci numai părți din el; și de aceea și cunoașterea noastră este nedesăvârșită. «*Dar când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși*» (versetul 10); atunci și cunoașterea noastră va fi desăvârșită. Cât de mare este diferența între capacitatea de înțelegere a unui copil și a unui om matur, între felul părerii lor cu privire la alegerea lucrurilor și a bucuriei lor; dar mult mai mare va fi diferența între un creștin de pe pământ, înconjurat de tot felul de slăbiciuni, și un creștin aflat în glorie acolo sus, unde orice nedesăvârșire va dispărea (versetul 11). «*Acum vedem ca într-o oglindă în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin, cum am fost cunoscut și eu pe deplin*» (versetul 12). Acolo va fi dispărut orice ceață; orice umbră a făcut loc clarității depline. În lumina lui Dumnezeu vom înțelege și cunoaște toate lucrurile în adevărata lor realitate. «*Acum, deci, rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea*» (versetul 13). Aici jos nu putem merge până la capăt pe cărarea pelerinajului nostru, nici fără credință și nici fără speranță. Ele sunt privilegiul binecuvântat al aceluia care aici jos pe pământ nu au o cetate stătătoare, ci caută pe cea veșnică, a celor care merg printr-un pustiu, unde nimic nu poate bucura și înviora inima; dar oricât de binecuvântate și de necesare ar fi credința și nădejdea, dragostea este totuși chiar și aici pe pământ mai mare decât ele amândouă; căci ea este asemănarea cu natura lui Dumnezeu, expresia vie a ceea ce este El. Posedarea și practicarea ei revelează faptul că noi am devenit părtași naturii Sale și suntem în armonie cu sentimentele și acțiunile Sale.